

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΑΤΟΥ ΑΠΟ ΕΝΑ ΦΩΤΙΣΜΕΝΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Χάιδε με τ' αντίφωγό σου, 'Αποσπερίτη,
Τό πρόσωπο της κόρης π' άγαπώ,
Μούπε πώς θά κοιμάται, αλλά τό σπύτι
Κόττα πώς λάμπει μέσ σ'τό φώς τό χαρωπό.

'Ισως και νά χορεύη, ποιός τό ξέρει,
Τους όρμους πούς πιστεύει τώρα πλιά,
Θαρρώ τή βλέπω, σπλαχνικώτατό μου όστέρι,
Νά γέρνη μέσ σέ κάποια άγκαλιά.

Κι' άν ξεγελιέμαι, κι' άν εκείνη είν' άλλη,
Ποιός ξέρει αυτή μέ ποιόν κρυφομιλεί...
'Η οσία του σπιτιού είνε μεγάλη.
Κ' οι κάλεσμένοι είνε πολλοί.

Τι κρυσ, άλλθεια, άπόψε, ώ τί κρυσ!
Τά λόγια μου θαρρώ τά τραγουδώ,
Βλέπω εσύ πώς φεύγεις, άστρο θείο,
'Όμως εγώ θά μείνω άκόμα εδώ.

M. Μαλακάσης

Ο ΓΟΗΣ

I

Στις γειτονίες, πού τ' άνοιξιότικο τό δειλί
άπό κατώφλια, πόρτες, παραθύρια,
σπίνουνε κουβεντούλες τά κορίτσια,
οδό υαγεμένο δειλινό πού οι πάθοι
άγάλια, άγάλια στήν ψυχή άνεβαίνουν
κι' ύστερα στά ματάκια λιγωμένα,
προβάλλοντας, κυττάνε ζαφνιασμένοι,
τά μπλουζούλα, μεσοτόσθα κορίτσια,
διαβαίνω στά σοκάκια ό Γόης, ό Γόης...
κι' άν περπατώ σάν μέσα σ' όνειρό μου,
δέν κρύβεται ή δόλια ή άμορφιά μου.
'Από κατώφλια, πόρτες, παραθύρια,
τά μπλουζούλα, μεσοτόσθα κορίτσια,
καθώς διαβαίνω, ριχνουν τις ματιές τους
άχόρταγες σ' έμέ τό παλλημάρι...
Κι' άν τή ματιά μου ύψώνω πρός τά ούρνια,
σά φειδία οι ματιές τους μέ κεντάνε,
κι' άπό ντροπή μου τάχα ρίχνω κάτω
τά μάτια μου, λοξόβλεπα και μάγα,
κι' άκούω ένώ προβαίνω στό σοκάκι
νά μαλλώνουν για μένα τά κορίτσια
και νά μαλλιοτραβισούνται οι άδεργάδες...
Κι' άν περπατώ σάν μέσα σ' όνειρό μου,
σά φειδία οι ματιές τους μ' άκολουθάνε
και πολεμούν έντιός μου οι άδεργάδες,
κι' άνάθεμα με άν ξέρω ό ερωτιάτης
πειά μέ γυτεύει πειότερον άπ' άλλες...

II

'Εγώ είμαι ό πλανερός άζάπης,
πού στήνω βρόχια της Άγάπης
και την τσακώνω στή βραγιά,
και την πλανεύω μέ λογάκια
πού ξέρουν μόνο τά πουλάκια
για νάν τά λέν μέσ στή φωλιά.

Στό πέρασμά μου άπό τις ρούγες
σάν κυνηγός, πού τις φτερούγες
δλων πληγώνει των πουλιών,
έτσι και τις γυναικες άλλες
μέ τις ματιές μου τις μαρτυρίες
στά ύψη των παραθυριών.

Και μέσ τις βόσδες και τά βάτα
πού τό σπαμνί της ή χωριάτα
πάει νά γιομίσω, την φιλιώ,
κι' άρχίζω υαγεμένα χάδια
και την πλανεύω στά οκοτάδια
και δέ γυρίζει στό χωριό...

Γυναίκα, 'Όσωννά σέ Σένα,
τό θάνατο ζητώ άπό σένα,
τό θάνατο άπό σέ ποθώ.
'Ο πλάνος εγώ τώρα νιώθω
τή ζωή βάρος άπ' τον πόθο,
βαθόν σά θάλασσας βροθό.

Κι' άλλώνοντας γόρωμομαγία
στό διάβα μου άπό τά σαράγια
και τις χανούμισες μεθώ,
και μού χαμογελούν εκείνες,
άπ' τά καρδία σά Σειρήνες
κυττάντάς με καμαρωτό.

Μαγεύω άκόμα ώς και την άγια
γυναίκα, και της φέρνω βάρια
κι' ό πλάνος τή σκληρώνω έγώ,
κι' ενώ την άρετή της θάβει,
ό πόθος της σά φώς άνάβει
και κρυφολείει μου: 'Σ' άγαπώ'.

'Εγώ είμαι ό πλανερός άζάπης,
πού στήνω βρόχια της Άγάπης
και την τσακώνω στή βραγιά,
και την πλανεύω μέ λογάκια
πού ξέρουν μόνο τά πουλάκια,
για νάν τά λέν μέσ' τή φωλιά.

III

Γυναίκα, 'Όσωννά σέ Σένα
της Σάρκας και του Άρσού
[έδω γέννα,
σέ θυματίζω, σέ άνυμνώ]
τού είνε μου έγινης ή λαχτάρα,
μ' άνει για εχή σου λέω κατάρρα,
μά δπου μέ πιά σέ άκολουθώ...
Ρώμος Φιλύρας

Η ΕΡΥΘΡΑ ΨΥΧΗ

Τού κ. Χαρίλ. Παπαντωνίου

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου και τέλος)

Αύγουστος 19...

'Ω, τό χθεσινό μαρτύριό μου! 'Αχνάδα έσταζε τό φεγγάρι,
αίμα έσταζεν ή καρδιά μου, αίμα έσταζαν τά μάτια σου—αίμα τά
δάκρυα πού κατάβρεχαν τή ποσόχλωμη όψη σου. Τί είταν αυτή ή
νύχτα, ύστερα άπό τον ψυχικό και τον αισθητικό όργασμό μας στά
ίδια αυτά μέτρα, τις ίδιες αυτές ώρες, τήν προηγούμενη νύχτα, μέσ'
τά αιδεσιμακά λαμπαδιάσματα του φεγγαριού; Νύχτα γεμάτη τρα-
γωδία, ψυχή μονομένη και όραφή, πού έξέλυσε χτές τον έαυτό σου
μέσ' τό ποτάμι του πόνου και τής τύφης, πνεύμα παθητικό και τα-
ραγμένο, και σέ δάγκωνε ή όμα της άνάμνησης, και μού έκλαγες
και μού άναστέναζες μέ λιτανευτικό ρυθμό, ώ χορεία του πόνου,
και δέρονταν τό κυπαρίσσι του νεανικού κορμού σου μέσα στον
άκράτητο άνεμο των λυγμών σου. Κι' έπάνω σου έγραφε τό έντά-
φιο φώς του ή κίνηση του χρυσού φαντάσματος τής νύχτας, κι'
ένώ όλα χάνονταν και πέθαιναν μακάρια στον όπτασισμό και στο
μαγνήτισμα αυτό, μέσ' τό νιβάνα εκείνο τής φεγγαριάς, χρυσοβο-
λής, μόνο συ έξούσες στή μεγάλη κι' άνερεύνητη τραγωδία του
έαυτού σου. Τί ευγενικό πού είταν τό μαρτύριό σου, ώ παραξενό
μου έξωτικό πλάσμα!

Πόσο βαθειά αισθάνθηκα στά άδύτα τής ψυχής μου, πού έχουν
ένόκηνωθεί όλες ή τραγωδίες, πού έχουν σκάσει όλοι οι κεραυνοί
της μοίρας, πόσο βαθειά αισθάνθηκα εγώ—πού σέ άγαπώ άληθινά
και πιστά διότι σέ νιώθω και μού ταιριάζεις—τήν όδύν σου! 'Ω
ψυχοσταλαγμέ! Τά ρουμπίνια των δακρύων σου τά κατάπινα ένώ
τά φίλια μου, κι' ή αιμάτινη δροσιά του προσώπου σου, κρυσ
ιδρώτα—θρόμβοι αίματος μού πότισε τό μαντήλι. Σό, άνθρώπινο
άηδόνι, γέμισες τήν ιερή αυτή νύχτα μέ τήν πιθητική μουσική του
όρνου σου. Είδα τήν ψυχή σου—σ' ένα παραχατικό άναστεναγμό
σου και λυγμό—ν' άφίνει, έτσι μού φάνηκε τή στιγμή εκείνη, τή
θανατερή άρμονία του σώματός σου, και νά ύψώνεται σά χρυσή θυ-
σά στή σφαίρα του μυστηρίου πού μάς κύκλωνε και μάς είχε μ-
σοναρχωμένους. Και τότε δέ βάσταξε, σέ άρπαξα άπό τό κεφάλι
σου, τό βαρυσμένο στον άγιασμό του μαρτυρίου, και σέ φίλησα στό
στόμα, φηνηώντας γοερά και σατανικά, σέ φίλησα άπελευσμένα, βα-
θεία, παθητικά, σέ φίλησα σάν έρωμένη μου και σάν παιδί μου και
σά μά έπανεμφάνιση του παλαιού παρθενικού και άθώου έαυτού
σου, σέ φίλησα σάν εικόνα τής άνώτερης μακαριότητας, σέ φίλησα
σά γλυκερά παιδούλα, σέ φίλησα σάν τό άγαθό μου πνεύμα, σέ τύ-
λιξα μέ τις φλόγες και τις άστραπές και τή μαγία του φιλιού μου,
όπως θά μέ τυλίξει και μένα πολύ γλήγορα έξ αίτίας σου τό κα-
μίνι τής κόλασης, σου δάγκωσα τό τρυφερό και ζωορμικό χελάκι
σου, σφίγγοντας μέ τό ένα χέρι μου τό άλάβαστρο του κορμού
σου, και τίναξε μέσά στο κέντρο τής ύπόστασής σου όλο τό υπε-
ρούσιο στοιχείο τής ψυχής σου. Και γλύκαναν κι' έλάμψαν τότε τά
μάτια σου, κι' έσταζαν στά δικά μου, στό άναμμένο και σμιοδε-
μένο πρόσωπό μου, τό γλυκό και ίλαρό και παρηγορητικό φώς
των, και τράβηξα ύστερα τό στόμα μου άπό τό στόμα σου, και έ-
γειρα τό κεφάλι μου στον ώμοάγραμμον ώμο σου, μ' ένα σεισμό
και μουγκρητό άναστέναγμού, πού τον αισθάνθηκεν όλη ή έκστα-
τική Φύση τή νύχτα εκείνη. Κι' έγείρες και σύ τό μαρτυρικό και
παναγιακό κεφάλι σου έπάνω στο δικό μου ώμ', και μ' έσφιξες,
κι' άστραφεν άνάμεσά μας ή κόκκινη φλόγα του πάθους μας. Και
ύστερα σιρκώσαμε τά κεφάλια μας και καθρεφτί-
σθηκε ή ψυχή σου στα μάτια μου κι' ή δική μου
στά μάτια σου, και σέ είδα τότε ώραιά λαμπα-
διασμένη άπό έλπίδα, άπό άγάπη και άπό πι-
στη, και μέ είδες άναστειμένον κι' όλυμπιακόν
άπέναντί σου. Τό 'χειμώνα τής μορφής σου τον
είχε διώξει πλέον ή άνοιξη τής έλπίδας, πού
πηρεσά άπό μένα.

Θυμάσαι πώς γονάτισα τότε και σ' άγκάλιασα... Θυμάσαι πώς
σέ πήγα στον έρειπωμένο Ναό του Δία μ' άκολουθώντας μαγαγε-
μένη και λαγνευμένη πάλι άπό τον πόθο τής ζωής—και σ' έστηνα
ωραιοκόρη και παρηγορημένη άπάνω στο θαυμάσιο εκείνο φωτο-
βόλημα του φεγγαριού, άίάμεσα άπό τό όνειρο τής 'Ακρόπολης και
τις οικίες κολώνες του Ναού κι' άπό τό ποθεινό μαγνήτισμα τής
θάλασσης κι' άπό τήν κυανόνηρη γοαμιά του 'Υμηττού κι' άπό τις
όπτασιες των μακρονών άπέναντι βουνών κι' άπό τις άμφίβολες
οκίες των νησιών, άποκάτω άπό τους θεϊούς κόσμους των άστρων,
πού σά νά χαμήλωναν νά σέ ίδούν και νά σου δόσουν φιλι άσημέ-
νιο, και μέσά στο κυανόχρυσό διάστημα;
T E A O S